

ferne af Finantsloven 1854—55. Hvor store disse allerede ere, vides for Diebliffet ikke. Imidlertid have vi allerede factiff Kundskab om, at store Foretagender, som ei alene ere udenfor Finantsloven 1854—55, men staae i aabenbar Strid med de i Thinget stedfundne benægtende Bestemmelser, Foretagender, som have medført betydelige Udgifter, ere udførte, navnlig af Krigsministeren, og til hvilket Punkt jeg senere kommer tilbage.

Men vi have, ved Siden af denne factiske Kundskab om Finantslovens Overskridelse, en officiel Kundskab i Indledningen til det os nyligt meddeelte Statsbudget for Finantsaaret 1854—1855, hvori det hedder, at Krigsministeriet og Marineministeriet ved adskillige allerhøieste Resolutioner ere blevne bemyndigede til Udrustninger og Foranstaltninger i flere Retninger, som Følge af de forhaandenværende Krigsforhold i Europa, hvortil nødvendigvis ikke ubetydeligt større Pengebeløb ville udføres, udover hvad der i foreliggende Udcast er budgetteret, det vil sige, udover hvad der af Rigsdagen, for Kongerigets Vedkommende, er bevilget. Om disse kongelige Resolutioner skal jeg kun forbigaaende bemærke, at de vistnok vare fornødne for Hertugdømmernes Vedkommende, men de bevirkte selvfølgelig ikke mindste Forandring i Ministeriets Ansvarlighed for Kongerigets Vedkommende. Det er saaledes aldeles vittterligt, at betydelige Overskridelser have fundet Sted, og ifkun det Spørgsmaal bliver tilbage at undersøge, om det, at drage Ministeriet til Ansvar, ikke retteligen bør udsættes, indtil Statsregnskabet for 1854—55 foreligger. Men jeg kan ei indrømme det. Naar saa betydelige og alvorlige Overskridelser af Finantsloven ere komne til Rigsdagens Kundskab, gaer det ikke an at udsætte de Skridt, som kunne føre til, at Ministeriet, i det Mindste, ei vedbliver at fremture med Udgifter, som Rigsdagen misbilliger, og da nu alle mildere constitutionelle Midler ere udtømte, saa paahviler Rigsdagen den Pligt, ved at drage Minister-

riet til Ansvar for de allerede stedfundne Udgifter, at standse dette Uvæsen for Fremtiden.

Men hertil kommer, saaledes som af det forhen Udtalte formeentlig tydeligt fremgaer, at ved Siden af det reent finantstuelle Formaal, som naturligvis maa ligge til Grund for den af mig i Forslag bragte Tiltale af Ministeriet, denne Sag tillige har et politiff Formaal. Den er en consequent, en nødvendig Følge af den af forrige Rigsdag indgivne upaaagtede Mistillidsadresse. Forholdene have ikke i mindste Maade forandret sig, de bestaae tvertimod med en langt strengere og alvorligere Charakter end nogensinde, og ligesom det, at drage Ministeriet til Ansvar for Finantslovens Overskridelse, overhovedet først erholdes den rette Bestand ved den forudgaaende upaaagtede Mistillidsadresse, saaledes har den tildeels et lignende Formaal, som og alene af den Grund ei fornøstigtvis kan udsættes. Ministeriets Tiltale er, forsaavidt den af Thinget beslattes, paa en vis Maade, et nyt Mistillidsvotum, kun i en strengere og alvorligere Form.

Jeg skal nu tillade mig at gaae over til nærmere at betegne Gjenstanden for Finantslovens Overskridelse. Jeg maa vel beklage, at de Oplysninger, jeg i saa Henseende seer mig istand til at meddele Thinget, ere mangelfulde, hvilket er en uundgaaelig Følge af, at her handles om Overskridelser, over hvis Detaille endnu ingen officiel Kundskab er meddeelt. Det er fornemmelig med Hensyn til dette Punkt, at jeg har foreslaaet Thinget at nedsætte en Commission i Dvereenstemmelse med Grundlovens § 50, for saaledes at blive istand til at fuldstændiggjøre de manglende Oplysninger. Med alt dette er jeg, dog i Besiddelse af saadanne Oplysninger, som i fuldeste Maade ville sætte Thinget istand til at bedømme Overskridelsernes Natur og Lovstridighed.

Jeg skal i denne Henseende først henlede Opmærksomheden paa, at Thinget ved Behandlingen af Finantsloven for 1853—54 har nægtet de Kongeriget vedkommende $\frac{1}{5}$ af